

Alfabetul de dincolo de cărți

Era aproape de miezul nopții. Sânziana venea acasă de la serviciu. La coborârea din autobuz, atenția i-a fost reținută de o voce, care venea chiar din șanțul casei în care locuia. Vocea era a unui bărbat; acesta repeta cuvinte fără șir:

- Trăiesc, tră-trăiesc și voi fi din nou prof-profesor la capre ...

Sânziana se apropie de voce. La lumina unui bec chior din stâlpul apropiat zărește bărbatul care înota în noroiul din șanț. Acesta repeta întruna:

- Trăiesc, tră-trăiesc ...

- Da, trăiești, trăiești, dar în șanț. Dă-mi mâna, te voi ajuta. Haide la suprafață, d-le profesor. Lasă-te de educarea caprelor din șanțuri..., zice Sânziana, aplecându-se spre bărbatul căzut. Acesta, la auzul vocii ei, e cuprins de o mare bucurie și exclamă:

- Luați-vă toți cât a-aur doriți, dar-dar rogu-vă nu-mi tulburați, nu-mi vio-violați singură-singurătatea de care am ne-nevoie...

- Nici o grijă. Nu îți face nimeni nimic. Prinde-te de mâna mea...!

- Încerc, să-ți simt vibrațiile bru-brute...S-au produs erupții...Și s-au ră-răsturnat bobolovani de aur...Eu sunt vestitorul frumuseții și-am descoperit "tradiția a-adevărată".."Mă du-dusei în valea- adâncă, /unde numai cucu câ-cântă"...Bărbatul fredona o melodie pe versurile unei poezii populare... Sânziana, văzându-l că nu colaborează, se descalță și începe a căuta locul pe unde să coboare în șanț, spre a-i veni în ajutor...

-"Tradiția adevărată e singura merinde sufletească".Așa zice Mare-Marele romancier Rebreanu... Vreau să-i caut ca-casa lui Re-Rebreanu ...Nu mă duc din țară până nu văd și

toată Transilvania, cu oamenii care mă u-uimesc..! Numai la oamenii de la țară găsești îngăduință și cre-credință adevărată...!

Bărbatul din șanț ridică vocea ca un actor și se zbătea să se facă auzit. Sânziana numai de acest obstacol nu avea nevoie și-i zise iritată:

- Omule, nu face acrobații... Ai băut fără măsură... Prinde-te de mine! Te voi scoate de aici...

- Nu-nu pot... Aici am descoperit unghiul inedit din care ți-am zărit fântâna sânilor ne-nebuni ...! Tu se-semeni cu o țărancă adevărată. Ai adus mirosul de brazdă în mine...

- Haide, dă-mi mâna...și pune-ți lacăt la gură!...

Sânziana îl prinde cu greu de mâini, dar bărbatul se dezechilibrează, alunecând din cauza noroiului și o trage și pe ea în șanț...Bărbatul râde zicând:

- Neostoito, ești, ești ta-tare fi-firavă ...! Și eu credeam că ești cu a-adevărat țărancă ...

- Ești tu ca o piftie ..., zice Sânziana, aplecându-se spre bărbat. Îi ia o mână și i-o așează pe umerii ei iar, apoi îl cuprinde de mijloc, să-l poată ajuta. Într-o secundă, rochia ei din în alb se umplu de noroi și sânge, care se prelingea de pe corpul bărbatului. Acesta își dozează emoțiile, dar în loc de a colabora, exclamă:

- Am, am o în-înaltă chemare de a-ți fotografia nervozitatea, fru-frumusețea îngrijorării. Îmi vine să cânt de-de plăcere! Pictez în minte această sce-scenă ... Este pi-pisc diamantin..!

Sânziana, obosită, îi zise:

- Dacă nu colaborezi, am să te las în șanț... În acea clipă au căzut amândoi în noroi... Ți-am zis: ține-te de mine, dar tu ...

- Aici, în șanț, am redescoperit valoarea căutărilor. Din acest loc mă-mă înalț și văd splendorile luminii, hrănite de ireal. E semnul esențelor ta-tari. Aici îmi pot domina biologicul ...! Te pot ajuta și pe tine să-ți trag-tragi seva care urcă în sus...Îți par greoi, dar sunt sigur că nu sunt în-învechit...

- Faimoasă descoperire! Ai avut mare noroc... Din șanț puteai trece cu ușurință în lumea cealaltă.,zice Sânziana, ridicându-l cu greu în picioare și-l târăște prin șanț spre ieșire. Bărbatul continuă:

- Nu, nu sunt în stare să-mi comunic vibrațiile, dar sunt bogate. Sunt un nou Don Quijote de la M-Mancha ...Am descoperit tărâmurii nebănuite, care sunt lângă noi și nu le vedem...Ți le voi arăta și ție...!

- Ești Don Quijote din fundul șanțului... Unul dintre pârlitii satului românesc...Și vrei să arăți că ești mare, mare... Poate-i fi trecut pe la străini, dar vorbele tale nu scapără bani..! Ești subțire... Și plin de noroi... Haide, străduiește-te să-ajungem afară din șanț!

- Eu sunt bo-bogat... Simt –simt și eu "... pe toți muncitorii de pământ cum se frământă în mi-mine..." Așa-șa zice Liviu Rebreanu...Am un suflet a-ales...

- Bogații nu cad în șanțuri. Nu știu dacă pământul se frământă în tine, dar tu în mod sigur ești frământat în el...Și m-ai târât și pe mine....

Printre sughituri și mișcări dansante, bărbatul continuă:

-“Trebuie să te sui foarte sus, spre a vedea în de-depărtare.” Știi cine a zis cuvintele acestea: Petre Pandrea... Cultura noastră nu-i prăfuită, nici sub-subțire. Este groa-groasă... Este fi-filon de ... aur...îngropat a-adânc...E împlântat în su-sufletul țăranului român...

- Ești tu împlântat în șanț...Și de aici încerci a te împăuna..! Eu, obosită, nedormită... Curg apele pe mine târându-te...iar tu îmi ții discursuri ...

- Sâniii tăi fac presiuni și- mi produc reacții de sono-sonochimie. Eu percep în ei un-un nou combustibil al dragostei... Dulcinea ,dra-draga mea..!

- Norocul tău că eu am suflet bun... Te voi duce-n casă, te vei spăla... Și după aceea chem doctorul să vadă profunzimea rănilor de pe corpul tău...

Sânziana, din greu și cu pauze, îl târăște spre casa unde locuia... Bărbatul gemea cu fiecare mișcare, dar nu înceta a filozofa:

- Pre-prezentul e murdar, dar tu-tu nu ești, nu ai chipul stors...Nu ești obosită, ai seva pro-prospețimii..!

- Dacă nu mă ajuți și nu stai în picioare, vei scoate sufletul din mine...Si...

- Te-te văd nu-nudă., da-dansând pe dealul unde pa-paște turma mea de de ca-capre ...
Ține mi-minte, turma mea de ca-capre..!

- Lacăt la gură! Ajungem îndată în casă ...

- Cu tine aş merge și pe muntele Athos în ge-genunchi ..."Un sfânt păstor român, /Nu
mână oi, ci stele" ...Tu ești steaua ce-mi poartă noroc...!

Bărbatul fredona versurile pe o melodie de romanță. Sânziana începu a se enerva și zise:

- Dar pe asta cu stele cine a mai zis-o ?

- Nu știi ? Elena Vă-Văcărescu...Ești nepricepută...

- Taci din gură! Eu, în zorii zilei, plec în Spania și-n loc să-mi pregătesc bagajul îmi pierd
vremea cu tine ...

- Ce veșmânt a-afurisit are Spania; cu toții vrem să-l îm-îbrăcăm. Vrem să-să fim faimoși
și bo-bogați. Câtă jertfă de gânduri și dezamăgiri se risipesc pentru a acumula ni-
nimicul..!Tot necazul e adus de-de lipsa de cultură adevărată...Bogăția e lângă no-noi...
Se pierde dacă nu ne întoarcem pri-privirea...

Sânziana abia îl mai ținea pe bărbat în picioare și-i zise:

- Ține-ți torentul de spiritualitate! Sprijină-te pe picioarele tale!

- Mă sprijin de corpul tău ca de arborele lu-luminii...Fiecare clipă este o nouă eter-
eternitate... De ce se mută realul în absurd și-mi cuprinde vi-visele? De ce mă învelește
în-întunericul? Ah...! Co-coboară cerul ... Mă, mă apasă spre pământ cu bolovanii de ste-
stele..!

- Comunici cu ghizii spirituali...Încă puțin... Rezistă!

- Ah, nu mă-mă lăsa, neiertătoareo! Mă-mă cuprind fiorii neantului ...!

* * *

La căpătâiul unui pat de spital, Sânziana veghea bărbatul pe care l-a târât astă-noapte din șanț. Ea s-a liniștit...Doctorul i-a comunicat că bolnavul este bine, dar are multe lovituri, câteva coaste și un picior fracturate și câteva luni va fi cuminte.

Bărbatul din pat părea adâncit într-un somn adânc. Sânziana îi umezea din când în când buzele uscate cu ceai amar. Această apropiere o făcea să-i vadă trăsăturile frumoase, transfigurate ușor de suferința adusă de accident... Și-i veni o poftă nebună de a-l săruta... Acest gând îi dădu fiori... Nu trecu mult și se înfurie pe pulsațiile energizante, care năvăleau din profunzimea corpului ei spre suprafață, îmbujorându-se toată... De ciudă, pentru a-și pedepsi gândul, exclamă:

- Hei..! Domnule profesor de la capre, binevoiți să vă treziți? Trebuie lămurite anumite lucruri. Mă reții din nou cu somnul dumitale. Și-am pierdut iarăși șansa de a pleca în Spania... Câtă nepăsare din partea dumitale! Ați coborât în somn ca șarpele în timpul iernii!

Bărbatul părea adormit, dar nu știu cum, i-a citit Sânzienei gândurile ascunse și izbucni într-un râs zgomotos, care o făcu pe Sânziana să tresară... După care începu să-i vorbească:

- Am la căpătâiul patului o bună prietenă. O prietenă cu „patină”...!

- Asta-i bună, nemernicule! Sunt demnă de ironiile tale... Mare îndrăzneală! Ascultă, domnule! Eu nu îți sunt prietenă veche! Eu te-am târât din șanț și te-am adus la spital... Am pierdut mult timp și bani...Tu mi-ai încurcat afacerile...Eu credeam că pot atinge puterea absolutului, dar am ajuns, fără voie, s-arunc diamante la porci... Mi-am pierdut focul din suflet și credința că voi mai putea pleca vreodată..!

- Nu e vina ta. Destinul sau întâmplarea a produs o transfigurare în sufletele noastre! Tu ești neprețuită, precum ametistul ... Și-mi vine o poftă nebună să beau soarele dimineții din ochii tăi!

- Lasă-te păgubaș! Nu sunt Moș Crăciun cu daruri... Nu de asta mi-am dat ieri demisia de la serviciu ca s-ajung la căpătâiul unei canalii...Voi mai găsi pe cineva să-mi împrumute bani spre a trece granița? Cum îmi voi câștiga din nou pâinea cea de toate zilele, hai zi..?

- Te angajez eu. Te duc în Spania, oriunde vrei, frumoasă Dulcinea... Vom trece prin poarta stelelor...Am descoperit puterea zborului, esența lui! E atât de aproape, de simplu, stilizat in forme pure...Așa cum l-a văzut și Brâncuși...!

- Lasă poftele bolnave. Ești ghipsat. Câteva luni bune nu vei putea umbla pe picioarele tale...
  - Simfonia ghipsului necunoscută-i pentru mine...Te iubesc..! Dragostea mea e născută din întunericul amestecat cu liantul noroiului și cu sângele înflorit pe rochia ta de in alb..!
  - Termină cu prostiile! Eu mă usuc de oboseală și tu...
  - Eu sunt deschis și încerc să-ți pregătesc rigorile răbdării pentru o iubire adevărată..!
  - Vorbe de temut!
  - Teme-te de dorință! Se poate împlini...!
  - Poftele tale sunt diavolești. Ai nevoie de exorcizare...
  - Dulcinea, tu nu ești o aventurieră a neantului... Ești adevărul viu..! Ai apărut prin voia destinului în calea mea!
  - Tu crezi că-s jucăria ta, cu care să-ți poți satisface toate capriciile?! De mine nu îți bate joc! Dacă nu-ți limpezești capul, în această clipă plec...
  - Ai o frumusețe febrilă, fără seamăn. Ești o vibrație nouă, clocotești în mine nudă, ca...
  - Pe lângă că ești nebun, mai ești și porc...
  - Deci porc și nebun?
  - Eu sunt nebună...Mi-am pierdut noaptea ajutându-te...Te-am târât afară din șanț... Spune-mi mai bine cine ești. Să-ți pot anunța familia, iar eu să-mi văd de drumurile mele...
  - Tu ai apărut în drumul meu, ai răsărit ca o floare în zarea pustie...
  - Ești o mare jigodie. Dacă nu-mi spui cine ești, eu plec...
- Sânziana, nervoasă, cu geanta pe umăr, pornește spre ieșire.
- Stai, nu pleca...! Ești prea zgomotoasă, în glas ai stridențe prea ascuțite... Te rog ascultă-mă!

Sânziana se întoarce și-i zice:

- Te ascult, dar nu mânji adevărul cu dulcegării ieftine...

- Promit.

- Eu pun întrebări, iar tu răspunzi drept, scurt, cum ai lua o pastilă...

- Mă cheamă Viorel ...Și am fost profesor de limba română în Capitală...

- O... O...! Altă gogoriță...

- Locuiam în chirie, într-o cămăruță cu soția...Așteptam bucuria unui copil..! Ne certam mereu... Banii nu ne ajungeau, evoluțiile mele spirituale n-o mulțumeau pe soața mea. Literaturizatul care eram nu-și mai găsea locul visat..! Nu aveam bani să-mi public cărțile...Nu mai puteam scrie...Nu eram bun de nimic!

- Aha... De ăsta-mi ești...!

- Îhî..! Crezul meu a fost că numai școala poate face omul deștept și puternic, dar după căsătorie am aflat că banul e cel mai bun mijlocitor de a fi băgat în seamă. Așa că m-am hotărât să plec și eu în Spania... Să aduc acasă obiectul mijlocitor!

- Deci și tu?

-”Câteodată soluția dizolvă problema, dar aceasta, în loc să însemne un câștig, e o pierdere sfâșietoare”, spunea filozoful Gh. Iancovici... Eram apăsător de o criză latentă, lipsit de apărare în fața argumentelor aduse de cei din jur. M-am lăsat și eu influențat...

- Continuă!

- Din întâmplare, mi-am întâlnit un fost coleg de liceu, inginer de meserie, care se reîntorcea în Spania ,la cules de căpșuni.

- După aceea?

- Am plecat cu el. La intrarea pe pământul Spaniei eram entuziasmat, transfigurat de mirosul mării, de limuzinele elegante cu oameni veseli, care treceau pe lângă noi în viteză. Inginerul era tot mai morocănos și tăcut.

- Zi mai departe!

- Am coborât din autobuz la periferia unui orașel. De aici am pornit pe câmp, unde erau case răzlețe... Și-am mers mult pe jos, departe de acel oraș...

- Te ascult cu inima despăturită.

- Se însera, când am găsit o chirie mai ieftină, într-o cameră în care mai locuiau încă patru persoane.

- Nici nu erați mulți!

- Toți ne întorceam numai seara, luam câte o gustare fugară și ne îndreptam spre paturile noastre. Nu după mult timp începea concertul simfonic al sforăitului..! Spre ziuă, ceasul deșteptător ne trimitea spre solariile cu căpșuni. Intram în ele ca într-un purgatoriu!

- Eu suport bine căldura...

- Eu nu puteam dormi noaptea deloc... Din această cauză nu aveam spor la cules. Încurcam obiectele pe care le foloseam. Transpirația îmi curgea vale pe corp, clocotea... Mă ardea și-n suflet. Din mâinile mele căpșunile au început a crește și mă înconjurau ca niște ziduri, iar din ele începea a țâșni sânge. Acesta creștea în jurul meu, mă îneca... Când m-am deșteptat, eram în patul din camera unde dormeam... Inginerul era lângă mine... Destul de nervos îmi zise:

- Bine că te-ai trezit! Fă-te odată bine! Prietene, aici doctorii costă! E nasol... Eu mă duc la muncă... Munca de culegător e grea...Dar, încet, încet, te vei obișnui. După ce te odihnești, încearcă să revii la solar...

- Eu? Niciodată nu mai întru în acel Infern!

Inginerul se înfurie și-mi zise:

- Tu credeai că vei găsi în Spania câinii cu covrigi în coadă? Sau poate cătu vei deveni din prima zi turist bogat, care colindă prin galeriile de artă și localurile răcoroase, la braț cu vreo fetișcană?!

- Eu nu plec din Spania până nu văd și câteva galerii de artă! Mă cheamă să-i văd :Goya, Dalí, Miro, Picasso etc...

Sânziana îl întrerupse cu îndârjire:

- Lasă poveștile fanteziste! Spune-mi limpede: ce-ai făcut după aceea?
- Dimineața următoare, cu o boccea în spinare, am luat-o pe unul dintre drumurile prăfuite, la voia întâmplării. Și m-am tot dus și dus. Nu știu cum am ajuns în satul în care s-a născut Cervantes... Atunci nu bănuiam, și aruncă ochii cuceritori spre Sânziana, că voi găsi pe Dulcinea mea în Transilvania!
- Destul, nu bate câmpii pe poteci găunoase...!
- În satul lui Cervantes m-am angajat paznic la o turmă de capre...
- Asta da meserie...! Predai limba română la caprele din Spania!
- Cam așa... Eu le învățam limba română și ele mă învățau behăitul în spaniolă...
- De ce te-ai întors?
- Ca să trăiesc o fericire nefericită! Am vrut să-mi cunosc fiul care între timp se născuse.
- De ce, nu te-ai bucurat?
- Am venit acasă neanunțat... Pe fosta mea nevastă am găsit-o cuplată cu unul dintre foștii prieteni. Amândoi mi-au mărturisit că am fost tras pe sfoară... Băiatul născut de fosta mea nevastă era al prietenului. După o hărțuială cu înjurături, am plecat la o cârciumă unde am băut peste măsură. În rest ,nu știu nimic... Cum de-am ajuns la sute de kilometri de Capitală, în satul tău și în șanțul tău, nu știu! Poate m-o fi adus norocul!?
- Ploioasă poveste! La spital ți-am verificat hainele. În buzunarele hainelor tale nu s-a găsit nimic.
- Aveam acte și mulți bani. Nu știu cum i-am pierdut.
- Și în șanț am căutat, ajutată de vecini. Cred că ai fost furat și abandonat în acel șanț adânc.
- Nu îmi pare rău! Când ți-am auzit glasul, m-a cuprins o mare bucurie... Am început a vedea în sufletul tău o lumină neprețuită, care zăcea ascunsă. Tu ești o pasăre rară a Paradisului...
- Ești oare nebun? Nu mai croșeta cuvinte... Spune-mi de-a dreptul totul... Pot chema poliția? Poate-ți recuperezi banii... Dacă i-ai avut!

- N-avem timp de poliție...Trebuie s-ajungem urgent în Spania. Te duc cu mine!
- Trezește-te la realitate!Lasă prostiile...!
- Lasă destinul să-și urmeze cursul!
- Ești pierdut!
- A fost o vreme când eram pierdut. Păzeam caprele pe coama unui deal, dealul lui Cervantes, și mă cuprindea dorul de casă. Așa de greu era dorul, că-mi amortiseră toate visele. Nu mai aveam liniște. Până și bâta cu care adunam caprele m-a rănit la mâini. Atunci, nervos, am scos briceagul din buzunar și-am început să-i înlătur toate nodurile. M-am jucat cu acea bătă toată ziua. Seara, când stăpânul caprelor a văzut bâta, a învârtit-o, a sucit-o, apoi a luat în mână o daltă și mi-a zis că, dacă-i cioplesc zece bâte la fel de frumoase, îmi dublează salariul.Apoi îmi dădu unealta, urându-mi succes... În ochii stăpânului de capre am simțit o înaltă prețuire. Această privire nu am văzut-o când mi-a dat pe mână caprele; atunci privirea-i era piezișă, neîncredătoare.
- Deci ai fost și cioplitor de bâte, nu numai căprar! zise Sânziana, zâmbind.
- Din clipa aceea soarta mea s-a schimbat. Ciopliind bâte, mă reîntorceam în copilărie. Acolo, căutam motivele, pe toate le găseam în amintiri...! Îmi apăreau atât de vii toate creșturile făcute de oamenii de la sat pe obiectele lor din gospodărie!Cât de minunat erau împodobite fusele și furcile de tors, războiul de țesut, stâlpii porților! Iar scoarțele țesute în războaie înviorează și azi interioarele caselor țărănești. Din toate aceste obiecte izvorau idei care îmi veneau în ajutor la încrustarea bâtelor mele...
- Tu ai privit aceste obiecte numai de sus și nu știi cât efort cere folosirea lor într-o gospodărie țărănească. De aceea eu nu le văd în felul tău. Timpul n-a fost darnic deloc cu mine, de aceea eu le văd doar utilitatea și nu plasticitatea filozofică. Tu teoretizezi. Când muncești, nu te oprești pentru a slăvi pe făuritorii de obiecte. Țăranii, când le procură, le caută utilitatea, nu frumusețea exterioară.
- Încearcă și călătorește prin satele noastre... În casele vechi vei găsi multe lucruri care te vor pune pe gânduri. Te vei întreba: cum au știut țăranii noștri s-aducă în lumină atâta frumusețe?! Cine i-a învățat ? Eu ,cât am stat în oraș, nu am făcut un lucru pe care să-l pipăi și să-mi facă plăcere. Nici în educație, în calitate de profesor, n-am avut satisfacții atât de mari precum acelea din zilele în care confecționez bâte..!

Imagine în linie

Poartă: Socoloș Gh. Al Ioanei

- Deci tu în Spania ți-ai găsit jucăriile în gândurile cărăte din Romania!

- Să-ți spun adevărul, da. Jocul acesta îmi făcea și îmi face mare plăcere, la fel și jucăriile pe care le fac.

- Deci, îți plac jucăriile?

- Într-una din zile s-a apropiat de mine o doamnă, care mi-a cerut permisiunea de a picta turma de capre pe care o păzeam. Mă uitam cum pictează, apoi mi-am continuat și eu munca cu dalta. Doamna privea bâta ce-o sculptam și-a rămas profund impresionată.

- Nu mai spune..! O fi impresionat-o bâta sau vânjosul cioban?

- Dar, cum de la capre n-am învățat bine spaniola, ne chinuiam în conversație. Norocul meu a fost că doamna știa puțină engleză și astfel, în câteva zile, am devenit buni prieteni. Eram zilnic invitatul casei ei.

- Ești o mare pușlama! Ți-ai găsit și o iubită!

- Nu... E mult mai în vârstă și are familie. Cu această mare doamnă urcam în lumea ideilor... Și mi-a prins tare bine, pentru că timp îndelungat am fost anchilozat, trăiam în hibernare...

- Deci ai găsit medicamentul potrivit...Tulburătoarea doamnă te-a trezit din hibernare...

- Soțul ei are o funcție înaltă în stat. Aceasta doamnă m-a ajutat mult, mi-a dezvăluit adevărurile despre artă, mi-a dat lemn de trandafir din care am lucrat multe sculpturi de dimensiuni mici ,pe care le împodobeam cu motive solare din arta noastră populară. Aceste simboluri îmi veneau proaspete în minte, mai ales de la porțile maramureșene, de la bisericuțele noastre de lemn, unde motivele solare erau sculptate pe ușile împărătești, pe cele de la intrare sau pe unele bârne din interior. Iar vasele de ceramică de la Cucuteni, de fiecare dată când mi le aminteam, mă emoționau prin desenele elegante și armonia liniștită și împăciuitoare a culorilor. Am credea că noi n-am fost învățați să ne cunoaștem avuțiile pe care le-am moștenit. De aceea nici nu știm a le prețui.

Imagine în linieImagine în linieImagine în linie

Ceramică de la Cucuteni; Interiorul bisericii de lemn din Paius; Spirala Dacică.

- Deci, din credință ai adoptat opiniile acelei doamne!?

- La recomandarea ei, lucrările mele de sculptură au ajuns într-o expoziție din Madrid. La această expoziție am obținut unul dintre marile premii care s-au dat. În același timp am obținut și prețuirea oamenilor din acel sat; dintr-o dată mă vedeau...și-n tăcere, ochii lor vorbeau...Am început să simt că am valoare. Mă simțeam bine în aceasta nouă haină de supraom.

- Te rotunjești, stimabile artist! îl întrerupse Sânziana, amuzându-se...

- Artele se nasc unele din altele și prostia la fel. Aceasta din urmă m-a orbit. M-am reîntors în România cu acest gând, de-a mă da rotund. Cu bani mulți...Eram neastâmpărat și tare încrezut... Aveam o poftă nebună să le arăt tuturor cunoscuților că sunt marele nemuritor. Dar cum am ajuns acasă, m-am împușinat, am sărăcit. Dumnezeu nu-i iubește pe cei îngâmfăți. De aceea m-a trimis în Infern...

- Aceasta este cauza tristeții tale? Ei, lasă! Sunt femeii pe toate drumurile, chiar și-n șanțuri. Tu ai puterea de a le nemuri prin sculpturile tale! Ce zici?

Bărbatul răspunse râzând:

- Tu te-ai coborât din stele astă-noapte și m-ai ridicat din noroiul plin de sânge în care m-am cufundat...A fost o întâlnire magică prin care m-am înălțat spre orizonturi nebănuite...

- Bine că te-ai înălțat! Acum ești destul de sus, așa că eu pot pleca.

În acel moment Sânziana și-a luat geanta din cuier și s-a îndreptat spre ieșire. Bărbatul, speriat, îi zise:

- Nu! Nu pleca! Te rog nu pleca! Mă apasă hainele îmbrăcate...Sunt atât de grele... și îi arată ghipsul de pe picior.

Se înecă-n lacrimi, continuând: Știi, sunt plin de gânduri sănătoase. Numai mândria este vinovată. Aceasta mă înjugă! De ce ești necruțatăre? și îi zâmbește cucuritor, narcisist.

- Ești rău...Ca și-un copil însetat de necunoscut.

- Oare toate orizonturile sunt amăgitoare? Ești oare o nălucire?

La auzul acestor vorbe, Sânziana, răscolită sufletește, se apropie de bărbatul din pat. Acesta îi cuprinse fulgerător mâinile și i le sărută, udându-i-le cu lacrimi.

- Te canonești? Sinceritatea are licărul speranței. Te-ai înălțat, ai descoperit energia creatoare, încearcă să-ți redobândești și unitatea lăuntrică!

- E de negrăit! Frustrările mi-au pecetluit existența. Mi-e frică de urâtul din mine... Am decăzut... Durerea lasă urme..! Uneori vine clipa temută, mă scufund în neant...! Orice obiect ating, mă înfioară... Gândurile mele scriu cu înverșunare litere roșii... Din ele se formează mereu același cuvânt :“Infern”. Fii cruțătoare!

Sânziana, cu o voce gravă, începu a-i vorbi:

- Arborele cunoașterii își trage seva din Infern! Nu mai știu cine a spus, dar cred că e adevărat.

- Un val nebănuit îmi inundă sufletul și, în loc să-ți pot spune sincer ce gândesc, spun lucruri inutile... Sunt împins mereu spre centrul unor vulcani, unde mă pasc primejdii... Lava din mine erupe și se risipește inutil...

- Domnule profesor de limba română, care predați caprelor din Spania, doriți angajarea unor ajutoare? Eu aș fi dispusă... Mă angajați strungăriță la capre? Văd deja raritatea peisajului. Aș putea aduna caprele la deschizătura unei raze de lumină! Numai că, dacă tu tot de la noi ți-ai dus desagiile cu gânduri în Spania, atunci eu aș prefera să rămân aici, la noi în sat. Aici, unde îngerii zugrăvi s-au jucat, răsturnându-și culorile... Amețitoare culori! Le-au ciugulit atâția corbi și tot au mai rămas...! Mă angajați?

Mâinile Sânzienei, înfierbântate de ploaia de lacrimi care șiroiau din ochii bărbatului, s-au desprins și, înconjurându-i gâtul, îl sărută. Bărbatul, uimit, reculegându-se greu, zise:

- Acum dansez pe marginea abisului! Mi-e frică! Exist ...! Înfloresc florile pe pajiștile mele ...!

- Ai mare grijă, domnule profesor! Filozofii ne avertizează că-i periculos... Poți strivi florile umblând pe pajiști înflorite..! Chiar și fără voie...!

- Le voi face vrăji... Aud simfonia destinului..! Se plăsmuiește alături de ele..!

- Căutarea contează?

- Ar conta, dacă ne-am trezi...! Dar noi ne irosim visele, suntem prea lacomi, trăim mereu în agonie vegetativă, ne lăsăm furați de sclipiciuri și ne risipim bogățiile!

- Crezi că suntem orbiți, visând pene străine?

- N-am fost învățați să gândim cu subtilități... Abia depărtarea ne ajută să înțelegem cum e exploatată naivitatea noastră.

* * *

Lumina triumfală a soarelui cuprinde întreaga încăpere...Sânziana deschide ferestrele... Aerul proaspăt cu mirosul pădurii și cântecul păsărilor pătrunde cu lăcomie. Se întoarce lângă pat și-l îmbrățișează pe acel necunoscut, din nou ,cu toată puterea gândurilor, si-i zise:

- Privește Soarele...! Cerul a deschis porțile, dezvelind tainele luminii..!

Bărbatul, fascinat, recunoaște minunea, dar nu se poate stăpâni și spune cu însuflețire:

- Păzind caprele din Spania m-am trezit... Mi s-a luat vălul de pe ochi! Acum știu sigur că sunt în posesia unor chei, cheile unei comori lăsate moștenire de străbuni . Tezaurul acesta zace ascuns în "adevărata tradiție" din Alfabetul de dincolo de cărți..! Și mai știu că ochii tăi tulburători mă țintuiesc pe aceste meleaguri de rai !

Fragmente din povestire publicate în :

- Mesagerul literar și artistic”. 2007 ;
- Antologie: “BOEMIA”, Ed. “Nico” Tr. Mureș, p.127/133/ 2010 ,Ediție îngrijită de Nicolae Băciuț;
- Revista “Oglinda literară”, nr. 102/2010, p.5020;

Victoria Fatu Nalatiu